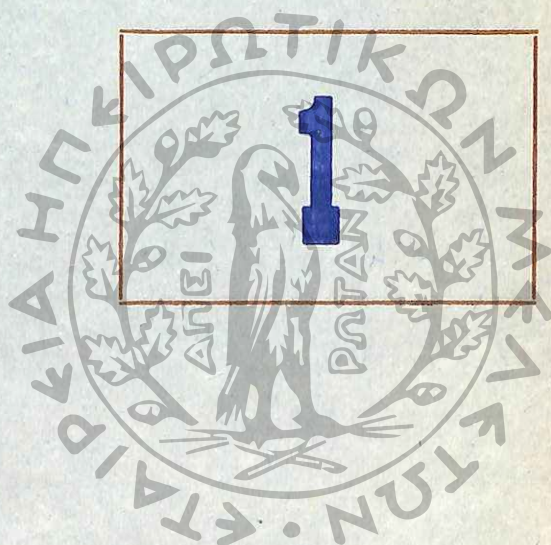

ΛΕΞΕΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΛΕΞΕΙΣ

ΓΙΑΝΝΕΝΑ ΟΚΤΩΒΡΗΣ - ΝΟΕΜΒΡΗΣ '72

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΛΛΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 21. Νικολαΐδης
ΗΜΕΡΟΜ. 30.5.79
ΑΡΙΘ. 24231

Διευθύνσεις σύμφωνα με τον νόμο :

Έκδότης - υπεύθυνος : ΝΙΚΟΣ ΜΙΧ. ΜΟΥΛΑΚΑΚΗΣ
Δοσίου 13, Πλατεία Πάρης -
Ιωάννινα

Άλληλογραφία : ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΡ. ΤΟΛΗΣ
Ευροίας 3 - Ιωάννινα

Έκτύπωση : Άφοι Β. ΚΑΜΙΝΑ, Κωλέττη 14α
Τηλ. 27.554 - 26.880 - Ιωάννινα

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 10

Συνδρομές :

Έξάμηνες δραχμ. 60

Τράπεζες Όργανισμοί κ.λ.π. δραχμ. 100

Π Ρ Ο Λ Ε Ξ Ε Ι Σ

Φίλοι μας,

Τὰ μεγάλα κεφάλια τῆς σύγχρονης Ἑλληνικῆς βιβλιοπαγωγῆς συνηθίζουν ν' ἀναγγέλλουν τὶς ἐκδόσεις τους μὲ πρὲς — κόνφερανς καὶ μὲ στιβάδες μεγάλες κουβέντες νὰ τὶς σερβίρουν.

Ἐμεῖς δὲν τὸ κάνουμε

Ἐμεῖς ξεκινᾶμε μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ δημιουργήσουμε μιὰ λογοτεχνικὴ κίνηση γιὰ σᾶς καὶ γιὰ μᾶς.

Πιστεύουμε νὰ βροῦμε ἀνταπόκριση ἀφοῦ ἴσως ὅλοι μας πάντα κάτι ἔχουμε μέσα μας, ποὺ θέλουμε νὰ ἐκφράσουμε.

Δὲν εἴμαστε ἐκδότες—ἐπιχειρηματίες· νέοι εἴμαστε. Αὐτὸ ποὺ κάνουμε μιὰ προσπάθεια εἶναι μόνο τίποτε ἄλλο.

Δὲν βαλθήκαμε νὰ παρουσιάσουμε ἐκλεχτὲς σελίδες γεμάτες τέχνη· ἴσως γιὰτὶ δὲν εἴμαστε ἱκανοί. Θὰ προσφέρουμε ὅ,τι μποροῦμε. Ἐνα μόνο ἐπιδιώκουμε νὰ ἐπικοινωνήσουμε μαζί σας, νὰ συνεργαστοῦμε.

Ὑποδεχτῆτε φίλοι ἓνα καινούργιο περιοδικὸ ποὺ ταπεινὰ ξεπροβάλλει. Δώστε στὸ ξεκίνημά του πνοή καὶ κουράγιο.

Οἱ «ΛΕΞΕΙΣ» σας ἔγραψαν.

— γραφήματα

Στὰ ἐγκαίνια τοῦ Οὐρανοξύστη τοῦ Ὠνάση παραυρέθηκε ὅλος ὁ λαὸς του,
φουρναράδες, μπακάληδες, λογιστές, δάσκαλοι, παπᾶδες,
δικηγόροι, γιατροί, μαζί τους, παρέα,
ἓνας κουρέας κι ἓνας ποιητῆς
— βίοι παράλληλοι.

Ἦταν καὶ τὸ ὑπουργικὸ συμβούλιο,
ποὺ ἔβγαλε τὸ προεκλογικὸ του λόγο·
ὄχι — πῶ! πῶ!

πὼς πλησίασαν ἔκλογες, μὰ
— ξέρετε —

τὸ συνηθίζουν στὴν Ἑλλάδα.

Μετὰ τὸν ἀγιασμό τῶν ἐπισκόπων

δεκαεξάχρονης Εὗς

μετάλαβαν μὲ σαμπάνια τὴν κύρια εἴσοδο.

Ὕστερα μίλησε ὁ γενικὸς διευθυντῆς τοῦ οὐρανοξύστη
γιὰ τὰ τεχνικὰ του προτερήματα, γιὰ τὴ πολιτιστικὴ προσφο-
ρά του

Ὅλοι θαυμάζοντες στέκονταν

κι ὁπότεν κατέληξε—

« . . . 9 000 βοῦρτσες

4 500 κάλαθοι τῶν ἀχρήστων

1 300 «κυτία» παραπόνων

—αὐτὰ βοηθητικὰ τῶν πρώτων—

7 000 ὁδονόπαστες

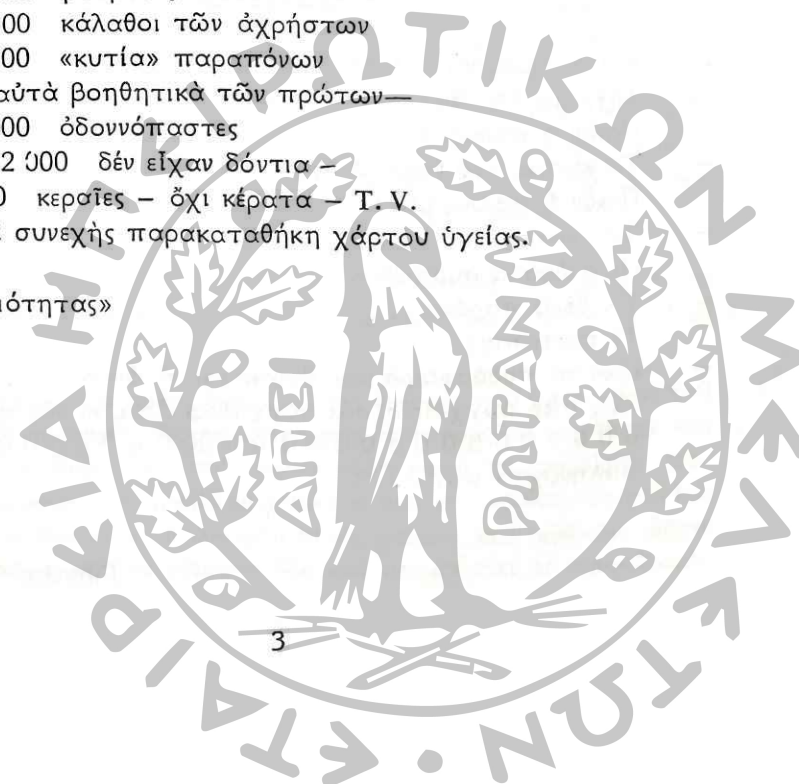
— οἱ 2 000 δὲν εἶχαν δόντια —

900 κερσίτες — ὄχι κέρατα — T. V.

καὶ συνεχῆς παρακαταθήκη χάρτου ὑγείας.

α'

ποιότητας»

Γιάννης Τόλης

Ἡ δημιουργία στὸν ἄνθρωπο τῆς ἐννοίας τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου, ἀποτέλεσμα τῆς πολιτιστικῆς του προόδου, ἐπέφερε νέα προβλήματα. Σκέφτεται τὴν μεγαλειώδη κατὰ τὸ παρελθὸν πορεία τῆς φύσεως καὶ προβληματίζεται διὰ τὸ μέλλον. Σκεφτεται ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἐκτὸς χώρου καὶ χρόνου, δέχεται στὴ σκέψη του τὸ σύμπαν ὅλο καὶ προσπαθεῖ νὰ προσδιορί-

ση τήν πορεία του. Ἡ σκέψη του δέν ταυτίζεται μέ τὸ σῶμα του δέν εἶναι δυνατόν ὅμως καὶ νὰ ὑπάρξη χωρὶς αὐτό. Οἱ αἰσθήσεις τήν τροφοδοτοῦν μέ ἐρεθίσματα. Δέχεται ὅτι δέν πρέπει νὰ τὰ ἐμπιστεύεται ὅλα. Τὰ ἐλέγχει καὶ προχωρεῖ στήν γνώση τῆς πορείας τῆς φύσεως

Ὁ ἴδιος ἂν καὶ εἶναι μέρος της δέν γνωρίζει τὸν σκοπὸ της. Ἐὰν ἐταυτίζετο ἀπόλυτα μέ τὸ σῶμα του, δηλαδή μέ τήν φύση θά ἐλύετο τὸ πρόβλημα. Τώρα ὅμως μέ τήν σκέψη προσπαθεῖ νὰ γνωρίσῃ ὅσα αὐτὸ ποὺ τήν μεταφέρει του κρύβει. Τρίτο δεδομένο: ἡ σκέψη ἀντετάχθη στήν φύση Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀναλάβῃ τήν εὐθύνη γιὰ τήν σκέψη του.

Δημήτρης Παπανικολόπουλος

« Αὐξηση τῶν ἱκανοτήτων
χωρὶς ἀνάλογη ἀνάπτυξη τοῦ
αἰσθήματος δημιουργεῖ μιὰ
τεχνικὴ ταυτότητα ποὺ δέν
κατορθώνει νὰ ἐπιτύχῃ ἐξ αἰτί-
ας τῆς ἐλλείψεως ταυτότητος
σκοπῶν »

B. Russel

Ἄπ' τὸ Περιοδικὸ «Κόσμος, Ἐπιστήμη καὶ Ζωή»
τεῦχος τοῦ 1961.

ΛΕΞΕΙΣ

Λένε: Καθρέφτης τῆς ψυχῆς

Πήτε: Ὑλὴ συνήθειας
πάντα λάνθασμένης
γιὰ τὴν ψυχὴ μας.

Μοκάρι !

ὄχι πάντα

καὶ παραμορφωμένης

ἀπ' τὸν καθρέφτη μας:

τοὺς ἄλλους.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟ

τῆς Τάνας

ὅσα λουλούδια εἶπα νὰ μαζέψω

—πρωῖνό μαγιάτικης δροσιᾶς—

τὰ βρήκα μαδημένα

Τὰ ρώτησα

—Γιατὶ μιὰ τέτοια ὥρα ; ; ;

Ζέπνοι στερναπάντησαν

—Μὴ συνεχίζης ν' ἀγαπᾷς

τὸ χῶμα

Ἀθηνᾶ Γαβριηλίδου

ἀπ' τὴν ποιητικὴ τῆς συλλογῆς «Ὁ Χεῦμα»

Γιάννενα 1972

ἐκεῖ στήν ΚΡΗΤΗ

Αὐτὲς δὲν εἶναι ἀντρεῖες μὰ πουστουλούκι, ἦταν τοῦ Πολ-
λιοῦ ἢ χοντρή φωνή.

Ἄκοῦς ἐκεῖ νάχης ὀχτάρα καὶ νὰ κάνης πρῶτα.

Μπαγάσα Χαριδημάκι, ἴδα θαρρεῖς πῶς εἶναι, ἀντρεῖες! Λεράτε,
πουστουλούκι εἶναι, πουστουλούκιεῖπε στήν σειρά του ὁ Μανόλης.

Κι' ὁ ἥλιος ἔξω ἔλυωνε τὴν ἀσφαλτο μὰ σὺτοί στήν σκιά
τοῦ καφενέ τοῦ χωριοῦ τους συνέχιζαν τῆς πρέφας τὴν μάχη. Κι'
οἱ τουρίστες κόλλαγαν πάνω στὸ καφετέρο κατάστρωμα τοῦ
δρόμου,

Καλλιὰ τανε πέρσι ποῦχαμε καλντερίμι, ἦρθε κάποιος νὰ
παρατηρήση.

Μὲ τὰ καλντερίμια τὰ πλακόστρωτα μεγάλωσαν, μιὰ ζωὴ
πάνω σ' αὐτὰ σκόρπισαν καὶ νὰ πού τώρα λυτρώθηκαν, παρ'
ὀλίγο νὰ σκεφθῶ. Μὰ μὲ πρόλαβε.

Δὲν εἶναι πράγματα αὐτὰ — δὲν εἶναι.

Νὰ διώχνουν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ κονάκια τους καὶ μὲ
πέντε — ἔξ ψωροχιλιάρικα νὰ τοὺς ξεγελοῦν. Καὶ πού νὰ πᾶνε μ'
αὐτὰ; Στὴ χώρα; Ποῦ νὰ σπιτωθοῦν;

Καὶ τὰ ἔχνητος; Καὶ τὰ κοπέλιατος; ξέσπασε ὁ Νικολῆς
ὁ Μελαμπιανός.

Κι ὁ παππᾶ Χριστόφορος πού καθόταν ἀπόμερα μὲ τὸν ψά-
λτη πούκανε γαργάρες γιὰ νὰ ξαλαφρώσῃ τὸν τάλαιπωρημένο του
τζάρουκα ἀπ' τὴν πρωϊνὴ δοκιμασίᾳ, τὸ ξεθέωμά του στήν Κυ-
ριακάτικη λειτουργίᾳ, εἶπε μὲ τὸ πάσσο του, καλλιὰ 'νε δά μὲ
τοὺς παραλῆδες καὶ τὸ μέγαρά στήν Γιαλιά παρὰ πριχοῦ μὲ τὰ
βρωμοκόλυβα.

Ἐτσὰ λέω καὶ 'γὼ — συμφώνησε μὲ τὴν μεσοσβησμένη φω-
νὴ του ὁ γέρο ψάλτης. 40 χρόνια ψαλτικὴ, 60 χρόνια ἔπαε μὰ
αὐτὰ δὲν τὰ ξανάδα. Ἄς εἶναι καὶ ξεβράκωτοι. Παρὰ ν' ἀφήνουν.

Κι ὅλοι ἔσκυψαν κάτω τὸ κεφάλι ἀμίλητοι.

Συμφώνησαν; ἴσως τὸ βέτο τοῦ ἱερέα συλλογίστηκα.

Μὰ νὰ καὶ δὲν τοὺς εἶδα, ἦρθαν καὶ κάτσαν δίπλα μου δυὸ
κύριοι. Σὶκ ντύσιμο καὶ χαμόγελο πλατύ.

Μίλαγαν σιγὰ καὶ μόνο τὸν παππᾶ χαιρέτησαν ὅταν τοὺς
εἶπε «καλῶς τ' ἀφεντικά».

Ἡ πρέφα σταμάτησε. Ὅλοι σιγὰ—σιγὰ ἔφευγαν καὶ ἔμειναν
τρεῖς οἱ δυὸ μὲ γραβάτα καὶ ὁ ἄλλος μὲ ράσσο.

Ἐκανα βόλτες μόνος.

Μὰ μετὰ τῶμαθα: ὁ ἓνας ὑπάλληλος—κι ὄχι μόνο τέτοιος μὰ
ἐδῶ πού τὰ λέμε καὶ «σύμβουλος»—κι' ὁ ἄλλος ὁ Τσιφλικᾶς, ὁ
κτηματίας

Σὲ λίγο εἶδα ἓνα τσοῦρμο κουρελῆδες νὰ πέφτουν στὰ πό-
δια τους καὶ νὰ φωνάζουν:

ΔΟΥΛΕΙΑ ἀφέντες, δουλειά.

Γιαλιῶτες ἦταν — τῶμαθα

Νίκος Βαλκάνης

ΜΟΙΡΕΣ

Μικρὴ μου πόλη

μὲ τὰ τσοῦρμα τῶν μικρῶν παιδιῶν, τῶν φτωχικὰ ἀτημέλητων.
Μὲ τοὺς ὑπαίθριους σαββατιάτικους θιάσους κουλῶν τσαρλατά-
νων καὶ μονοπόδαρων καλλονῶν.

Μὲ τίς Ἀμαριώτικες μιχτὲς ὁμάδες ἐράνων ὑπὲρ ἀνεγέρσεως ἱερῶν
ναῶν καὶ ἀποκαταστάσεως ἀκαταστάτων.

Μὲ τὸ χοντρό σου τὸν Φραγκιᾶ τὸν θαντοποιοῦ — ἐστιάτορα, μὲ
τοὺς παζαριῶτες σου τοὺς γλεντζέδες.

Πόλη μὲ τοὺς ἁγίους σου — μὲ τοὺς καλογέρους σου καὶ μὲ τίς
τσαλακωμένες κοπελλιές σου.

Πόλη φριχτὴ, καταφύγιο τῶν ἀποτυχημένων, «τῆς πατρώας γῆς»,
τῆς στεριανῆς.

Πόλη καμπίσια, Πόλη καφενόβια — σ' ἐσένα ὑποκλίνομαι καὶ βλα-
στημῶντας καὶ φτύνοντας τοὺς 1000 ρουφιάνους σου, φιλῶ τὰ
βρώμικα πόδια τῶν κοπελλῶν σου μὲ τίς γυαλιστερές κεφαλές.
ΝΑΙ.

Μὴ λέμε τὰ ἴδια Ζαχάρη κατάλαβε το ἢ ψόφησε καὶ σὺ μαζὺ μὲ
ΕΓΝΟΙΕΣ ΣΟΥ ἢ φᾶτες πρωτοῦ σὲ φᾶνε: Ἡ Μεσσαρᾶ πεινᾷ, τὸ
κατέχεις.

ΥΓ. Στὶς ὥρες τοῦ ἀπόβραδου τίς μελαγχολικὲς γράφτηκε μὲς τὸ
κατακαλόκαιρο, στὶς Μοῖρες τῆς Κρήτης τίς 12 Αὐγούστου τοῦ 72.

Νίκος Βαλκάνης

ΚΡΑΚ —→ S.O.S

Σ' ἔχω ἀνάγκη Πελαγίσια Φίλη μας, Βιάσου γιατί στήν μι-
κρὴ μας Πόλη σαπίζουμε σιγὰ—σιγὰ κι' ἀπόψε πάλι ἀσβέστες
πέφταν στὰ τζάμια τοῦ νοῦ, τὰ παλιωμένα.

ἀθήνα μάρτης τοῦ '69

Νίκος Βαλκάνης

Ἡ μεταφυσικὴ τοῦ γραμμικοῦ χρόνου

I.

Στὴ γραμμικὴ θεώρηση τῆς Ἱστορίας ἐνυπάρχει κι ἓνας μεταφυσικὸς τόνος αἰσιοδοξίας. Ὁ ἱστορικὸς ἄνθρωπος κοιτώντας μπροστὰ πιστεύει ὅτι θὰ βρῇ τὴ λύτρωσή του. Γιατὶ ξεπερνιέται πιά ἡ ἀβεβαιότητα μὲ τὸν προδιαγραφόμενο σκοπὸ καὶ τὸ προσχεδιαζόμενο πρόγραμμα. Παραδειγματικὰ τοῦτο συντελεῖται στὸ χριστιανισμό: ὁ Θεὸς εἶναι τὸ κέντρο, ὁ σκοπὸς τῆς Ἱστορίας. Αὐτὸς ὁδηγεῖ μέσα ἀπ' τὴν ἱστορικὴ διαδικασία τὸν ἄνθρωπο πρὸς τὴν ἀπόλυτὴ ἐπίγνωση τῆς Ἀληθείας: «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»¹.

II.

Πολλοὶ λέγουν πὼς μὲ τὸ χριστιανισμό γίνεται γιὰ πρώτη φορά πρόβλημα ἡ Ἱστορία. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, συνεχίζουν, δὲ φιλοσόφησαν πάνω σ' αὐτήν.² Τοῦτο δὲν εἶναι ὀρθό. Γιατὶ τὰ βασικά κεντρίσματα τῆς φιλοσοφικῆς προβληματικῆς τῆς Ἱστορίας βρίσκονται στὴν ἀρχαία σκέψη. Ἀπὸ τὸν Ἡσίοδο ὡς τὸν Πολύβιο ἐναλλάσσονται οἱ κυκλικές καὶ οἱ γραμμικές θεωρήσεις τῆς Ἱστορίας. Ὁ κυκλικὸς χρόνος ἐκθειάζεται στὴν προδημοκρατικὴ καὶ τὴ μεταδημοκρατικὴ ἐποχὴ τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ κύκλος θεωρήθηκε σάν ὁ μοναδικὸς συμβολισμὸς τῆς οὐσίας του: οἱ Ἕλληνες ἀγάπησαν τὴ σταθερότητα καὶ τὴν περατότητα. Ἡ ὑποτιθέμενη ἀποκλειστικὴ σταδιοδρομία τῆς Ὀντολογίας ἀποτελεῖ τὴ βάση γιὰ τὸν ἐκμηδενισμό τοῦ χρόνου ἀπ' τὸν προβληματικὸ ὀρίζοντα τῆς φιλοσοφίας. Μέσα ὅμως στὴ δημοκρατία τῆς ἐλληνικῆς πόλης ὁ χρόνος εἶχε κινηθῇ πρακτικὰ πρὸς τὸ μέλλον, ὁ γραμμικὸς χρόνος ἐκπροσωπεῖ νομικὴ κίνηση τῆς πολιτικῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Δημοκρατία ἀρνεῖται τὴ Μοίρα.

III.

Οἱ Ἑβραῖοι προφήτες ζώντας τὸν πνευματικὸ καὶ κοινωνικὸ μαρασμὸ τοῦ «περιοῦσιου λαοῦ», στρέφοντας τὰ μάτια πρὸς τὶς πηγές τῆς θρησκευτικῆς παράδοσης, ἐλπίζουν. Ἡ ἐλπίδα

αὐτὴ συντελεῖ ταυτόχρονα καὶ στὸ ὑποθετικὸ ξεπέρασμα τῆς κοινωνικῆς ἀταξίας πού δέρνει τοὺς αἰχμαλώτους στοὺς Πέρσες Ἑβραίους. Ἐτσι ἀπὸ τὴ στροφή πρὸς τὸ παρελθὸν ξεπηγάει ἡ ἐσχατολογία. Τὴ μελλοντικὴ ἀποκατάσταση τοῦ ἐβραϊκοῦ κράτους θὰ πραγματοποιήσῃ ὁ Ἀναμενόμενος. Ἡ μεσσιανικὴ ὄραση τῆς ἐβραϊκῆς προφητείας δημιουργεῖ ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτὴ τὶς προϋποθέσεις γιὰ τὴ χριστιανικὴ εὐθυγράμμιση τῆς Ἱστορίας³. Μὲ τὴν ἐμφάνιση βέβαια τοῦ χριστιανισμοῦ θὰ παρατηρηθῇ ἡ μεγάλη τομὴ στὴν Ἱστορία: Ἀπ' τὴ μιὰ πλευρὰ ὁ νόμος (τορὰ) τοῦ προχριστιανικοῦ κόσμου καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ «καινός» ἄνθρωπος τῆς χάριτος: «Εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις» τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα⁴. Ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς Ἱστορίας, ἡ πτώση τῶν πρωτόπλαστων, ἡ Ἐνανθρώπηση καὶ ἡ Ἀνάσταση, ἡ ἐπικράτηση τῆς οὐράνιας Βασιλείας. Τὸ «τέλος» τῆς Ἱστορίας εἶναι τὸ ἀποκαλυπτικὸ στοιχεῖο τῆς Ἐνανθρώπησης. Τοῦτο σημαίνει τὴ μυστικὴ εἴσοδο τῆς αἰωνιότητος στὸ χρόνο: «Θεὸς γάρ ἐνηνθρώπησεν. ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν»⁵. Ἡ θέωση πάλι τοῦ ἀνθρώπου φανερώνει πὼς ὁ Θεάνθρωπος εἶναι τὸ μυστήριό τῆς Ἱστορίας. Τό γεγονός πού θὰ ἐπισφραγίσῃ τὸ ἱστορικὸ γίγνεσθαι, ἡ δεύτερη παρουσία τοῦ Χριστοῦ, στρέφει τὸ χριστιανὸ πρὸς τὸ μέλλον: «ἐπιλανθανόμενος τὰ ὀπίσω, τοῖς δ' ἐμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος»⁶. Γι' αὐτὸ ὁ χριστιανὸς τόνισε τὸ βουλευτικὸ στοιχεῖο τῆς ψυχῆς: μιὰ καθαρὰ μελλοντικὴ ἐνέργεια. Ὁ Χριστιανισμὸς προσανατολισμὸς τῆς Εὐρώπης γιὰ τὸ μέλλον ἀποτελεῖ τὴ βαθύτερη ρίζα τῆς σημερινῆς τεχνικῆς⁷.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

1. Παῦλος: Α' Τιμόθ. 12,4.
2. Ἡ θέση αὐτὴ διστυπώθηκε στὰ νεώτερα χρόνια ἀπ' τοὺς νεοκαντιανούς Ὁϋκεν καὶ Ντὶλτάϊ. Στὴν Ἑλλάδα τὴ μεταφέρει ὁ Ι. Θεοδωρακόπουλος: Σύστημα Φιλοσοφικῆς Ἠθικῆς (Ἀθῆναι 1952), σ. 120 - 128.
3. Δὲς καὶ Ρ. Μπούλιμαν: Ἱστορία καὶ Ἐσχατολογία (Τυβίγκη 1957), σ. 9κκ.
4. Παῦλος: Β' Κορινθ. 5,17.
5. Ἀθανάσιος: Περὶ ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου 54.
6. Παῦλος. Φιλιππ. Γ' 14.
7. Δὲς καὶ Σπ. Α. Κυριαζόπουλος: Ἡ καναγωγή τοῦ τεχνικοῦ πνεύματος (Ἀθῆναι 1965), σ. 140.

ΣΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΕΚΤΙΚΩΝ

Ουζόπινε κι ένοιωθε κολοκαιρινά. Μες τό μυαλό του, άκραγγίζονταν άμέτρητες ξανθές σταφίδες. Σκατά στα λόγια. Δέν βγαίνουν όταν είσαι άντραλεμένος.

Τό υπόδημα του διπλανού του ήταν σέ μαύρο σοβαρό και κουμπωμένο άσφυχτικά. Γύρω άπ' αυτό έκατσαν σταυροπόδι οί ήθοποιοί του έαυτού του.

Και ένας και δύο και όχτώ και κάπνισαν την πίπα της ειρηνικής συνύπαρξης.

Ύστερα καπνισμένοι όλοι μαζί, σέ τρόπο όμοιούσιο κι άχώριστο έγιναν μιá προκήρυξη που έπεφτε, έσήκωσε τά μάτια του ψηλά κοντά της, μιá στενή φτιαξιά του ήταν έμπόδιο για καμαρώματα, γι' αυτό προσπάθησε νά την τεντώσει.

Βαλαντώθηκε. Σε λίγο όλα θα τέλειωναν, και ή προκήρυξη θα έπεφτε στην κάφτρα του τσιγάρου του παραδιπλανού του και θα καιγόταν.

Δικαιολογημένα στο μεθύσι του λοιπόν έψαξε για έναν νεκροθάπητη. Τόν βρήκε νά πουλάει μεζέ από χταπόδι σέ μιá τυχαία Έλενίτσα ή Άντιγόνη και του έζήτησε εύγενικά τό φτιάρι του.

«Σάν είμαι ρε με τό κορίτσι μου, δέν τό σεριάνισα ποτέ μαζί μου». Χάρηκε βέβαια που είχε άποδεχτή ό τέτοιος τό έπάγγελμά του τόσο άσύμπλεχτα, αλλά άπ' την άλλη άρχισε νά ψάλλει τό επίταφιό της.

Με ένα φτιάρι θάσκαβε νά την βοηθήσει όλο νά πέφτη, νά πέφτη και νά την αναμένουνε τά πλήθη.

Κι αυτή νά στοροβιλίζεται κατωματωύσα λήφτερη ή άσυνείδητη σά μιá κοκκία και νά λατρεύεται άπλησίαστη.

Τά μάτια του γέμισαν δάκρυα και έτσι τό γύρισε στο καλαμπούρι με τόν διπλανό του διπλανού του που ήτανε άνάπηρος. Ό ίδιος δέν θυμόταν πιá γιατί, αλλά θυμόταν ότι χτύπαγε της άνηψιάς του τό κουδούνι, πάντα με τό μπαστούνι του και έμεναν κάποτε σ' αυτό, κομμάτια άπό φρουτόφλουδες ή κάποια σοροπιασμένη ζελατίνα. Τοϋδειξε κι ένα παράσημο - πάλι στο καλαμπούρι - ένεκα είπε που ποτέ στην τσέπη του δέν βρέθηκε κανένας τίτλος έντυπου άνήσυχου.

Είμαι κι εγώ φιλήσυχος ψιθύριζε κουτοπόνηρα κι αυτή, με τά λουλούδια τά πολλά στην μπλούζα της έχει έναν άέρα άπ' της γιαγιάς μου την κουνιστή την πολυθρόνα.

Ουζόπινε μιá σ' ένα τέταρτο θα πήγαινε ν' άκούση άπ' τη Ρηνούλα τη γυναίκα του ότι είναι ήλιθιος και άποτυχημένος με τρόπο όμως ξεστό καθώς όπως συνήθως θα τσιγάριζε τόν μαϊντανό με τά κρεμμύδια.—

Βούλα Σκαμνέλου

ΕΡΩΤΙΚΟ

Ή καρδιά μου με τραβά κοντά σου
όπως τραβά τό πεινασμένο σκυλί
ένα κομμάτι κρέας άπό ψοφίμι
που βρήκε πεταμένο στη ρεματιά.

2 Σεπτέμβρη '72

Ω μην άρνιέσαι

σε θέλω πολύ, σ' αγαπώ, πίστεψέ με . . .

Είσ' ένα κατακόκκινο τριαντάφυλλο

κι ή καρδιά μου πεταλούδα νιοφτέρουγη
ντυμένη στά πολύχρωμα φτερά της τά γιορτινά
που πετά μεθυσμένη άπ' την όμορφιά σου
κάνοντας τό παρθενικό της πέταγμα πάνω στα πέταλά σου.
Ω μην άρνιέσαι λίγη άγάπη για την πεταλούδα μου
που τόσο θέλει νή πετάξει κοντά σου

ΜΕΛΛΟΝΤΑΘΡΟΠΟΙ

ό πλούσιος έλπίζει
πώς θάρθη μέρα νά σκοτώσει την πλήξη του
ό φτωχός
πώς θάρθη μέρα νά ξεφύγει άπ' την φτώχεια του
ό υπάλληλος
πώς θάρθη μέρα νά πάρη την αύξήσή του
ό φυλακισμένος
πώς θάρθη μέρα νά ξαναβρή την έλευθερία του
ό έρωτευμένος
πώς θάρθη μέρα νά χαρή τό κορίτσι του
ό νέος
πώς θάρθη μέρα νά γίνη μεγάλος
όλα θάρθουν άπ' τό μέλλον
όλα έλπίζουμε ότι θα γίνουν στο μέλλον
όσο για τώρα, κανείς ευχαριστημένος
κανείς δέν χαιρείται μύτι έχει
κλωτσάμε τό παρόν
κ' φορτώνουμε την «άσπρη μέρα» στο Μέλλον
Ξεχνώντας πώς πρέπει
πριν άπ' τό ΘΑ νά βάλουμε ένα ΑΝ . . .
Μά τώρα υποθέσεις θα κάνουμε . . . ;

6 αύγουστος '72

Σήφης Κοσόγλου

Νὰ μὴ βραδυάση

.....

Χρόνια Πολλά!

.....

Νὰ μὴν ξημερώσει·

.....

Χρόνια Πολλά!

Ναί.

Χαρά ἐσύ, χαρά ἐγώ
χαρά τους ἢ χαρά μας, ἢ τοὺς κερδίσαμε ἢ μᾶς κερδίσαν

Ποιοί;

Αὐτοί· πάντως καὶ τούτη τὴ φορά σὲ φρούριο θὰ κυμματίση
Ὁ θρίαμβος

Στρώσαμε οἱ φτωχοὶ τὸ δεῖπνο μας.

Μᾶς φέρανε δάκρυα·

Προτιμήσαμε θάλασσα

Νηστικοὶ καὶ διψασμένοι ξαπλώσαμε

.....

Στὶς πρώτες σκάλες μᾶς συντρόφευε ἡ γλυκύτερη φωνή μας . . .
Στὶς πρώτες σκάλες ἄρμονικά, διαιρέσαν τὸν οὐρανὸ μας οἱ πνευ-
κοβελόνες

Στὶς πρώτες σκάλες ἔχουμε τίποτε ν' ἀπλώσουμε;

.....

Οἱ πρώτες σκάλες δὲν εἶναι ποτὲ οἱ τελευταῖες

.....

Οἱ φτωχοὶ δὲν πρέπει νὰ γελοῦμε

.....

Ἡμαστέ πάντα στὴν ἀρχή

.....

Δοξολογία.

Γιάννενα 21 Μαΐου 1972

Γιάννης Τόλης

Οἱ **ΛΕΞΕΙΣ** ἀντιδροῦν στὰ ἐρεθίσματα, γράφουν καὶ σχολιάζουν:

Τὸ περιοδικὸ μας στοιχίζει ὅσο κοστίζει βγαίνει σὲ 300 ἀντίτυπα ἀπ' τὰ ὁποῖα 100 περίπου διατίθενται χωρὶς λεφτὰ σ' ἐφημερίδες, περιοδικὰ τέχνης, λογοτέχνες, δημοτικὲς βιβλιοθήκες καὶ σπουδαστήρια. Ἡ ἐκδόση ζημιώνει 2000 δραχ. - χωρὶς τὰ ἐξοδα ἀποστολῆς καὶ χίλιες δυὸ μικροαφαιμάξεις τοῦ φτωχικοῦ πουγγιοῦ μας.

Μ' ἱκανοποίηση ἀνακοινώνουμε ὅτι ἐξασφαλίσουμε κἄμποσες συνδρομὲς καὶ ὑπολογίζουμε κάπου 50 τεύχη νὰ διατεθοῦν ἀπὸ τὸ λογοτεχνικὸ βιβλιοπωλεῖο «ΗΝΙΟΧΟΣ» στὴν Ἀθήνα.

Εὐχαριστοῦμε τὴν νεαρὴ μεγαλοαστὴ πού μᾶς διευκόλυνε οἰκονομικά (φρόντισε νὰ τὸ ξέρη αὐτὸ μόνο ἡ ἴδια) καθὼς καὶ τοὺς πολλοὺς πού μᾶς συμπαραστάθηκαν μὲ 22 διαφορετικοὺς τρόπους . . .

Προκαλοῦμε τὸν ὁποιοδήποτε ψευτομορφωμένο, βαλτὸ ἢ μὴ, ἀδέξιο πρῶτο κατακριτὴ αὐτῆς μας τῆς προσπάθειας νὰ παραβγῇ μαζί μας ὅπως θέλη, ἀρκεῖ ἀνοιχτὰ καὶ μπεσαλίδικα.

Σιχαινόμαστε τὰ 5-6 γυναίκεια ὀντάρια πού χαμογελοῦσαν εἰρωνικά καὶ πίσω μου (μόλις ἔφυγα) ὅταν τοὺς εἶπα πὼς βγαίνουν οἱ **ΛΕΞΕΙΣ** τὸν Νοέμβρη. Τα πληροφοροῦμαι πὼς εἶτε τὸ θέλουν εἶτε ὄχι θὰ παραμείνουμε ἀνεξάρτητοι καὶ ἀχρωμάτιστοι. Ἐξέρουσε δὰ πὼς μισὴ κατοικικὴ πεντάρα ζυγίζει βαρύτερα ἀπ' ὅτι ὅλα τους μαζί καὶ πὼς τὸ μόνο πού τὰ συνδέει μὲ τὸ Πανεπιστήμιο εἶναι τὸ κόκκινο πάσσο τους: Γι' αὐτὸ καὶ δὲν διστάζουμε νὰ τὰ στιγματίσουμε μὲ τὴ γραφὴ αὐτῇ.

Γιάννης Τόλης, Σήφης Κοσόγλου, Δημήτρης Παπανικολόπουλος· Νίκος Βαλκάνης, Γρηγόρης Καλύβας, Ἀθηνᾶ Γαβριηλίδου· Φοιτητὲς στὸ ἐδῶ Πανεπιστήμιο. Αὐτοὶ εἶναι οἱ συνεργάτες μας. Βούλα Σκαμνέλου : καὶ αὐτῇ.

Λέξεις στὸ διήγημα: Ἐκεῖ στὴν **ΚΡΗΤΗ**

Πουστουλούκι: πρὸς τυχο φέρσιμο, ὑπουλία. Πολλὸς: ὄνομα ἀντρικὸ. Χαριδημάκι: χαϊδευτικὸ ὄνομα. Λεράτε: Κρητικὴ βρισιά. Καλλιὰ: Καλύτερα. ἔχνητος: ζῶα τους. Μέλαμπε: χωριὸ τοῦ Ρεθύμνου, τζάρουκας: λάρυγγας. Γιαλιά: παραθαλάσιο χωριό, πριχοῦ: πρωτότερα. ἴδα: Τὶ (τὸ ὅ μῆκε γιὰ τὸ σωστότερο διάβασμα).

Ἡ διαφήμιση περιορίζεται σὲ μιὰ **EXTRA** σελίδα καὶ τὰ ὀφέλη ἀπ' αὐτὴν εἶναι στὴν καλύτερη περίπτωσι ψίχουλα . . .

Συστήνοντας τὶς ΛΕΞΕΙΣ

Στέλνοντάς μας τὶς γνώμες σας
καὶ τὶς συνεργασίες σας, Βοηθεῖτε
τὴ δική σας καὶ τὴ δική μας σκέψη

Υ.Σ. Οἱ **ΛΕΞΕΙΣ** — πέφτοντας σιγὰ — σιγὰ τὰ γράμματα — ὑπαγόρευαν καὶ κατέγραφε ὁ ὑποφαινόμενος.

Ο **ΕΚΔΟΤΗΣ**

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
Α)ΦΩΝ ΛΥΓΟΥΡΑ

ΑΒΕΡΩΦ & ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ (ΝΕΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ)

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

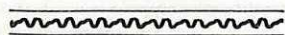
Βιλία : Πανεπιστημιακά

Λογοτεχνικά

Φιλοσοφικά

Παιδαγωγικά

καὶ Ξένων Γλωσσῶν

Πλήρης Ἐνημέρωση

Τιμὲς φοιτητικὲς

